

Щомъ се появи кметътъ, кръчмата стихна, а слѣдъ малко ѝ съвсѣмъ опустѣ: не мръдна отъ мѣстото си само Наню Чорбаджи.

— Добрѣ дошълъ, Г-не Странджевъ. Какви новини?— подаде ржка кметътъ на изпждения учителъ.

— Новинитѣ вие ги знаете.

— Е, знаемъ ги.

— Дойде и за васъ голѣмъ день съ малка пита.

— Пъй че я рече! Ако е за пита даскале, нашата ни-кога не е била голѣма: поглежъ моитѣ попукази шепи, че поглежъ и свойтѣ . . .

— Ти разбирашъ, какво искамъ да ти кажа азъ,—изсмѣ се Странджевъ и излѣзе послѣденъ отъ бай Койо.

Брайковъ ги изпрати съ надсмѣшливъ погледъ, но послѣ лицето му потъмнѣ и той забърза на нѣкждѣ разтревоженъ. Слѣдъ малко около канцеларията стояха общинскитѣ стражаръ съ троица на гледъ нехайни селяни. Между тѣхъ бѣше и кехаята Банко Пальга. А въ самата канцелария бѣха свикани общинскитѣ съвѣтници. На кметското мѣсто седѣше Наню Чорбаджи, който сега бѣше помощникъ кметъ. Брайковъ ходѣше неспокоенъ край едната стѣна и говорѣше:

— Правимъ що правимъ, трѣбва часъ по-скоро да прогонимъ туй куче отъ селото си: той е кадърень да дигне крамола и само съ Добревитѣ.

—Какво може само съ четирма голтаци! — каза изтежко чорбаджията.

— Работата е, да не се чуе, че има бъркотия въ селото ни, сдѣвка единъ отъ членоветѣ.

— Е, та безъ бъркотия не ще се може!

Повикахъ ви за да я караме селски,—спрѣ Брайковъ до масата. —Ако останеше на мене ще повикамъ единъ по единъ Добревитѣ, въ хамбара . . . А довечера ще почерпя 5—6 отъ момчетията и ще ги пусна низъ селото: оня все ще се помами да излѣзе по дюкянитѣ . . .

Между туй Странджевъ бѣше потеглилъ къмъ квартирата си у Добреви: Жени и дѣца надникваха отъ плѣтищата по него. Окжсаниятъ бай Койо го следѣше веселъ.

— Пъкъ ти не знаешъ,—заговорѣ той?—

— Моя батко, попътъ де, стори евалла на кмета.

— Какво?

— Думамъ ти, сдобриха се: батю прѣклони глава.

— Тъй ли? Че кога?

— Оня день . . . Кметътъ гоцава кръстника си, та го викаха да опѣе софрата, и тамъ . . .